

Arrest

nr. 231 069 van 10 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 augustus 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 september 2015 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.3. Op 16 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 165 582 van 12 april 2016 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 20 september 2016 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.6. Op 23 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 23 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 184 388 van 27 maart 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.9. Bij arrest nr. 184 389 van 27 maart 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.

1.10. Op 26 januari 2018 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 16 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

1.12. Op 16 juli 2019 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.13. Op 1 augustus 2019 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.14. Op 5 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

1.15. Op 5 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Mevrouw,
(...)”*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”.

Verzoekster wijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Verzoekster verkeert in een zeer slechte gezondheid; zij kampt met ernstige psychische problemen, lijdt aan diverse fysieke aandoeningen en heeft daarenboven een historie van alcoholmisbruik.

Het is op basis van haar zeer slechte gezondheid dat zij opnieuw een aanvraag tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet indiende op 16.7.2019.

Verweerder had derhalve weet van de gezondheidsproblematiek van verzoekster, maar verzuimt hier in de bestreden beslissing naar te verwijzen. Er wordt op geen enkele manier gerefereerd naar de fysieke en mentale toestand van verzoekster.

Het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Indien verzoekster gedwongen dient terug te keren naar Nigeria, zal dit een ernstige verslechtering — met mogelijk fatale afloop — tot gevolg hebben.

Verweerder was op de hoogte — of had op de hoogte moeten zijn — van de gezondheidssituatie van verzoekster en had hieromtrent in de bestreden beslissing moeten motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid van verzoekster schendt de motiveringsplicht. De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

In zoverre de verzoekende partij een motivering in de bestreden beslissing wenste terug te vinden betreffende haar fysieke en mentale gezondheidstoestand, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien waarom de verwerende partij diende te motiveren in de bestreden beslissing betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast, op grond van de stukken van het administratief dossier, dat de aanvraag van de verzoekende partij tot medische regularisatie van 18 augustus 2015 op 23 september 2016 ongegrond werd verklaard waarbij in het medisch verslag van 20 september 2016, waarnaar in voormelde beslissing verwezen wordt en er integraal deel van uitmaakt, wordt gesteld dat *“Uit het voorgelegd medisch dossier mag niet blijken dat betrokkene op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Nigeria. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland”*. Uit het voormeld medisch advies blijkt dat er in het verleden sprake was van een episode van pneumonie-longembolie, van een gekende ethalabusus met levercirrose en onverdachte mammaire calcificaties, zonder verdere gevolgen, dat er vanaf oktober 2015 melding is van psychiatrische behandelingen en opvolging en dat er in april 2016 een verslag is van een raadpleging gastro-enterologie waarin een stabiele hepatologische status wordt vermeld maar ook een persisterend alcoholgebruik en dat de medicatie bestaat uit Abilify en Inderal. Er wordt gemeld dat het aangeraden is dat de verzoekende partij verder behandeld en opgevolgd wordt door een psychiater en een internist en dat een medicamenteuze behandeling met een antipsychoticum en een betablokker kan verdergezet worden. Voorts kan in het voormeld medisch advies gelezen worden dat deze opvolging en medicamenteuze behandeling beschikbaar is in Nigeria en voor de verzoekende partij aldaar toegankelijk is. De twee daaropvolgende aanvragen tot medische regularisatie van de verzoekende partij, van 26 januari 2018 en 16 juli 2019, worden onontvankelijk verklaard op 16 februari 2018 respectievelijk 5 augustus 2019 op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet daar de elementen reeds eerder werden ingeroepen, waarbij in de beslissing van 5 augustus 2019 wordt verwezen naar het medisch advies van 1 augustus 2019. In voormeld medisch advies wordt gemotiveerd wat volgt: *“Mevr. W. (...) legt in haar aanvraag d.d. 16/07/2019 een SMG voor opgesteld door Dr. P.D. (...) (psychiater) op 11/06/2019 en een psychiatrisch verslag van dezelfde specialist op dezelfde datum. Uit deze medische stukken blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 18/08/2015 + 26/01/2018: Op het SMG en het psychiatrisch verslag d.d. 11/06/2019 wordt namelijk vermeld dat Mevr. W. (...) gekend is met persisterend, doch weliswaar verminderd of recent (2015) gestopt (vroeg remissie) alcoholmisbruik (abusus) met daaraan gebonden stabiele levercirrose met milde slokdarmvarices, portale hypertensie en in mei 2015 (volgens de attesterende psychiater) - in oktober 2014 (volgens een hospitalisatieverslag ingediend bij de aanvraag 9ter van 18/08/2015) werd zij opgenomen wegens longembolen. Verder vertoont betrokkene psychische (depressieve stoornis met stemmingscongruente psychotische kenmerken) en psychosociale problemen ten gevolge van het alcoholmisbruik en het overlijden van haar echtgenoot. Zij wordt volgens de attesterende psychiater nog steeds behandeld met Ability, Inderal en “medicatie voor internistische problematiek” en haar GAF-score (afgeschafte sinds 2014) zou nog steeds 31 bedragen. Op het SMG en de bijlage d.d. 11/06/2019 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor Mevr. W. (...). Het voorgelegde SMG en het psychiatrisch verslag bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene”*.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met de gezondheidsproblematiek van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar hier voormelde betekende beslissingen naar aanleiding van haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom haar gezondheidstoestand volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar gezondheidsproblematiek reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, met name in het kader

van de beslissingen naar aanleiding van eerder vermelde aanvragen. Het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing van 5 augustus 2019 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 231 068 van 10 januari 2020. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van de elementen die voorlagen in het kader van haar aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die dus reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Zij stelt niet dat bepaalde elementen nieuw zijn ten opzichte van haar laatste aanvraag van 16 juli 2019. Gelet op het feit dat de elementen betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, zoals ingeroepen in haar laatste medische regularisatieaanvraag, nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen kan niet worden vastgesteld.

3.1.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij weet had van haar gezondheidsproblematiek maar verzuimt hiernaar te verwijzen of hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing.

Betreffende voormelde aangevoerde schending en de uiteenzetting hieromtrent in het eerste middel kan de Raad verwijzen naar wat hieromtrent *supra* wordt uiteengezet en naar de uiteenzetting in punt 3.3.4.

3.1.4. Zoals reeds werd opgemerkt, stelde de verwerende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing reeds vast dat de medische problematiek zoals ingeroepen in de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die alsnog een invloed konden hebben op de bestreden beslissing en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of die het kennelijk onredelijk karakter van deze beslissing kunnen aantonen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.5. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Voormelde bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Er wordt benadrukt dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment*

in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “andere zeer uitzonderlijke gevallen”, zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: “de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

De verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met haar betoog verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

In casu toont de verzoekende partij de hierboven omschreven uitzonderlijke situatie niet aan maar beperkt zich tot een herhaling van medische elementen waarover reeds werd geoordeeld naar aanleiding van haar aanvragen tot medische regularisatie.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

3.1.6. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) *iuncto* de artikelen 19.2 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Verzoekster dient met huidig verzoekschrift een beroep in tegen een bevel waarbij zij wordt gelast het Belgisch grondgebied te verlaten.

Hierbij gaat verweerder — zoals in bovenstaand middel al uiteen werd gezet - er niet alleen aan voorbij dat mevrouw ernstig ziek is, maar bovendien houdt verweerder ook geen rekening met de onontvankelijkheidsverklaring naar aanleiding van de aanvraag tot medische regularisatie die — nota bene op dezelfde dag — aan verzoekster werd betekend.

In casu word er tegelijkertijd beroep aangetekend tegen de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging o.b.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het staat vast dat de bestreden beslissing een administratieve handeling is waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd.

De bestreden beslissing dient zoals uiteengezet te worden beschouwd als een "terugkeerbesluit" in de zin van artikel 3 punt 4 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115.

Artikel 13 van die richtlijn bepaalt:

"1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid I, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

2. De in lid 1 bedoelde autoriteit of instantie is bevoegd om de in artikel 12, lid I, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer te herzien en kan eveneens de uitvoering ervan tijdelijk opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. (...)"

Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat artikel 47 van het Handvest als volgt luidt:

"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Artikel 19 lid 2 van het Handvest bepaalt daarenboven:

"Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen."

Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest CPAS d'Ottignies- Louvain-la-Neuve/ Moussa Abdida van het Hof van Justitie dd. 18.12.2014 (C-562/13).

In dat arrest betrof het een beroep tegen een ongegrondheidsbelissing 9ter, voorzien van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het arrest vloeit voort dat de ernstig zieke vreemdeling die in beroep gaat tegen een weigering van zijn 9ter aanvraag met een verdedigbare grief op basis van artikel 5 en 13 Terugkeerrichtlijn (artikel 3 en 13 EVRM), recht heeft op een beroep met een van rechtswege schorsende werking bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"43 Wat in de eerste plaats de kenmerken betreft van het beroep dat tegen een terugkeerbesluit als aan de orde in het hoofdgeding moet kunnen worden ingesteld, volgt uit artikel 13, lid I, van richtlijn 2008/115, gelezen in samen hang met artikel 12, lid I, van die richtlijn, dat derdelanders een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar wordt toegekend, dat zij kunnen aanwenden tegen een ten aanzien van hen genomen terugkeerbesluit.

44 Artikel 13, lid 2, van die richtlijn bepaalt dat de autoriteit of instantie die bevoegd is om op dat beroep te beslissen, de uitvoering van het bestreden terugkeerbesluit tijdelijk kan opschorten, tenzij op grond van de nationale wetgeving reeds een tijdelijke opschorting van toepassing is. Het in artikel 13, lid I, van

die richtlijn bedoelde beroep hoeft volgens die richtlijn dus niet noodzakelijkerwijze schorsende werking te hebben.

45 De kenmerken van dat beroep moeten evenwel worden bepaald in overeenstemming met artikel 47 van het Handvest, dat een herbevestiging vormt van het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming (zie in die zin arresten *Unibet*, C-432/05, EU:C:2007:163, punt 37, en *Agrokonsulting-04*, C-93/12, EU:C:2013:432, punt 59) en volgens hetwelk eenieder wiens door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

46 In dat verband moet worden opgemerkt dat artikel 19, lid 2, van het Handvest met name bepaalt dat niemand mag worden verwijderd naar een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.

47 Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, die volgens artikel 52, lid 3, van het Handvest, in aanmerking moet worden genomen bij de uitlegging van artikel 19, lid 2, van dat Handvest, volgt dat, hoewel niet-staatsburgers tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42).

48 In de zeer uitzonderlijke gevallen waarin de verwijdering van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, het beginsel van non-refoulement schendt, verzet artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, zich ertegen dat die lidstaten die verwijdering uitvoeren.

49 Wanneer de uitvoering van een terugkeerbesluit meebrengt dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, kan er in bepaalde gevallen sprake zijn van schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115.

50 Die zeer uitzonderlijke gevallen worden gekenmerkt door het feit dat de schade die voortvloeit uit de verwijdering van een derdelander naar een land waar een ernstig risico bestaat dat hij aan onmenselijke of vernederende behandelingen wordt onderworpen, ernstig en onherstelbaar is. Het beroep tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, is derhalve alleen dan doeltreffend wanneer die derdelander over een beroep met schorsende werking beschikt teneinde te waarborgen dat het terugkeerbesluit niet wordt uitgevoerd voordat een grief betreffende een schending van artikel 5 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, door een bevoegde autoriteit is onderzocht. Die uitlegging vindt steun in de toelichtingen op artikel 47 van het Handvest, volgens welke de eerste alinea van dat artikel is gebaseerd op artikel 13 EVRM (arrest *Réexamen Arango Jaramillo e.a./EIB*, C- 334/12 RX-II, EU:C:2013:134, punt 42).

52 Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft namelijk geoordeeld dat, wanneer een lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM, aan het in artikel 13 gestelde vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel pas is voldaan wanneer de betrokkenen een beroep met van rechtswege opschortende werking kunnen instellen tegen de uitvoering van de maatregel op grond waarvan zij kunnen worden verwijderd (zie met name EHRM, arresten van 26 april 2007, *Gebremedhin/ Frankrijk*, § 67, en 23 februari 2012, *Hirsi Jamaa e.a./Italië*, § 200).

53 Uit een en ander volgt dat de artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115, gelezen in het licht van de artikelen 19, lid 2, en 47 van het Handvest, aldus moeten worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet voorziet in een beroep met schorsende werking tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert.”

In casu diende verzoekster een annulatieberoep in tegen de onontvankelijkheidsverklaring van haar aanvraag 9ter, met in de middelen onder meer een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM.”

3.2.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar middel aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, doch hiermee niet aantoonde dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing.

De in het tweede middel aangevoerde grief omtrent het ontbreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel is dan ook niet dienstig.

3.2.3. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de bespreking van het eerste middel en derde middel en het arrest nr. 231 068 van 10 januari 2020 van de Raad is gebleken dat de verzoekende partij geen schending van een rechtsnorm aannemelijk maakt. Gelet op het feit dat bij arrest nr. 231 068 van 10 januari 2020 het *“annulatieberoep in tegen de onontvankelijkheidsverklaring van haar aanvraag 9ter, met in de middelen onder meer een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM”* werd verworpen, heeft de verzoekende partij geen belang meer bij haar betoog.

Ten overvloede – waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest Abdida van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 (C-562/13) waaruit volgt dat een beroep met schorsende werking in de nationale wettelijke regeling moet worden voorzien tegen een terugkeerbesluit waarvan de uitvoering voor de betrokken derdelander een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert – wijst de Raad op de huidige procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan wel de procedure tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid in de zin van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet (zie ook GwH 17 september 2015, nr. 111/2015).

3.2.4. Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, en het artikel 19, tweede lid van het Handvest dat beschermt tegen een verwijdering naar een land waar een ernstig risico bestaat op de doodstraf, foltering of andere onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffingen, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel waarin reeds werd vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij een dergelijk risico loopt bij terugkeer naar haar herkomstland.

3.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.3.1. Het derde middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat artikel 41 van het Handvest als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

• het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80)."

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

"2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het

Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond."

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van artikel 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van artikel 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van artikel 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest zij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar privé- en gezinsleven rekening diende gehouden te worden. Dat zij al ruim 23 jaar onafgebroken in België verblijft en hier al haar contacten heeft in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Dat zij ondertussen goed Nederlands spreekt. Dat zij hier vele contacten heeft met vrienden en kennissen waar zij de afgelopen 23 jaar nauwe contacten mee onderhoudt. Dat zij ondertussen geen enkel belang meer heeft in haar herkomstland, Nigeria.

Verder benadrukt verzoekster ernstige gezondheidsproblemen te hebben en dat een gedwongen terugkeer zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekster verwijst hierbij naar hetgeen in het eerste middel uiteen werd gezet.

Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de gezinssituatie van verzoekster zoals art. 74/13 Vreemdelingenwet voorschrijft. Dit blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Zij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij na haar onafgebroken verblijf van 23 jaar op het Belgisch grondgebied.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Daar er geen hoorrecht werd uitgeoefend zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Dat verweerder de bestreden beslissing niet had genomen als zij op de hoogte was geweest van de medische toestand van verzoekster.”

3.3.2. Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

In zoverre de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd betreffende de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij, herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij tot medische regularisatie van 18 augustus 2015 op 23 september 2016 ongegrond werd verklaard waarbij in het medisch verslag van 20 september 2016, waarnaar in voormelde beslissing verwezen wordt en er integraal deel van uitmaakt, wordt gesteld dat *“Uit het voorgelegd medisch dossier mag niet blijken dat betrokkene op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Nigeria. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland”*. Uit het voormeld medisch advies blijkt dat er in het verleden sprake was van een episode van pneumonie-longembolie, van een gekende ethalabusus met levercirrose en onverdachte mammaire calcificaties, zonder verdere gevolgen, dat er vanaf oktober 2015 melding is van psychiatrische behandelingen en opvolging en dat er in april 2016 een verslag is van een raadpleging gastro-enterologie waarin een stabiele hepatologische status wordt vermeld maar ook een persisterend alcoholgebruik en dat de medicatie bestaat uit Abilify en Inderal. Er wordt gemeld dat het aangeraden is dat de verzoekende partij verder behandeld en opgevolgd wordt door een psychiater en een internist en dat een medicamenteuze behandeling met een antipsychoticum en een betablokker kan verdergezet worden. Voorts kan in het voormeld medisch advies gelezen worden dat deze opvolging en medicamenteuze behandeling beschikbaar is in Nigeria en voor de verzoekende partij toegankelijk is. De twee daaropvolgende aanvragen tot medische regularisatie, van 26 januari 2018 en 16 juli 2019, worden onontvankelijk verklaard op 16 februari 2018 respectievelijk 5 augustus 2019 op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet daar de elementen reeds eerder werden ingeroepen, waarbij in de beslissing van 5 augustus 2019 wordt verwezen naar het medisch advies van 1 augustus 2019. In voormeld medisch advies wordt gemotiveerd wat volgt: *“Mevr. W. (...) legt in haar aanvraag d.d. 16/07/2019 een SMG voor opgesteld door Dr. P.D. (...) (psychiater) op 11/06/2019 en een psychiatrisch verslag van dezelfde specialist op dezelfde datum. Uit deze medische stukken blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 18/08/2015 + 26/01/2018: Op het SMG en het psychiatrisch verslag d.d. 11/06/2019 wordt namelijk vermeld dat Mevr. W. (...) gekend is met persisterend, doch weliswaar verminderd of recent (2015) gestopt (vroeg remissie) alcoholmisbruik (abusis) met daaraan gebonden stabiele levercirrose met milde slokdarmvarices, portale hypertensie en in mei 2015 (volgens de attesterende psychiater) - in oktober 2014 (volgens een hospitalisatieverslag ingediend bij de aanvraag 9ter van 18/08/2015) werd zij opgenomen wegens longembolen. Verder vertoont betrokkene psychische (depressieve stoornis met stemmingscongruente psychotische kenmerken) en psychosociale problemen ten gevolge van het alcoholmisbruik en het overlijden van haar echtgenoot. Zij wordt volgens de attesterende psychiater nog steeds behandeld met Ability, Inderal en “medicatie voor internistische problematiek” en haar GAF-score (afgeschafte sinds 2014) zou nog steeds 31 bedragen. Op het SMG en de bijlage d.d. 11/06/2019 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor Mevr. W. (...). Het voorgelegde SMG en het psychiatrisch verslag bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene”*.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met de gezondheidsproblematiek van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar hier voormelde betekende beslissingen naar aanleiding van haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom haar gezondheidstoestand volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar gezondheidsproblematiek reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, met name in het kader van de beslissingen naar aanleiding van eerder vermelde aanvragen. Het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing van 5 augustus 2019 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 231 068 van 10 januari 2020. De verzoekende partij beperkt zich tot het wijzen op haar

gezondheidsproblemen. De Raad stelt vast dat die dus reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De verzoekende partij stelt niet dat bepaalde elementen nieuw zijn ten opzichte van haar laatste aanvraag van 16 juli 2019. Gelet op het feit dat de elementen betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat in de bestreden beslissing motieven moeten kunnen worden gelezen betreffende haar gezinssituatie en betreffende haar 'inbedding in de Belgische maatschappij', wijst de Raad op wat volgt.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de

bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij stelt in haar derde middel enkel dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar 'gezinssituatie', zonder toe te lichten waaruit dit gezinsleven bestaat, nog minder aan te tonen dat dit gezinsleven beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

In zoverre de verzoekende partij met het vermelden in het derde middel van haar gezinssituatie zou wensen te wijzen op de relatie met haar echtgenoot, waarvan zij melding maakt in haar feiten uiteenzetting, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij eveneens vermeldt dat haar echtgenoot overleden is. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een gezinsleven met haar echtgenoot.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven. Door het louter wijzen op een 'gezinssituatie' toont zij geenszins *in concreto* aan dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij verduidelijkt dan ook niet met welk gezinsleven de verwerende partij gehouden was rekening te houden of te motiveren of omtrent welk gezinsleven een belangenafweging zich opdroeg.

3.3.3.2. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar langdurig illegaal verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot het beweren dat er sprake is van 'inbedding in de Belgische maatschappij' na haar onafgebroken verblijf van 23 jaar op het Belgische grondgebied, dat zij hier al haar contacten heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat zij ondertussen goed Nederlands spreekt en zij hier vele contacten heeft met vrienden en kennissen waar zij de afgelopen 23 jaar nauwe contacten mee onderhoudt en zij ondertussen geen enkel belang meer heeft in Nigeria. Voormelde beweringen worden door de verzoekende partij ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift geenszins gestaafd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij België binnenkwam in 1996 en verschillende aanvragen tot internationale bescherming en verblijfsaanvragen heeft ingediend. Het enkele feit dat het grotendeels illegaal verblijf in België langdurig was, leidt er niet *ipso facto* toe dat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM

beschermd privéleven in België. Betreffende het langdurig verblijf en het niet hebben van banden met het land van herkomst, wijst de Raad er bovendien nog op dat de verzoekende partij in haar feiten uiteenzetting zelf heeft aangegeven dat zij in 2005 is teruggekeerd naar Nigeria om aldaar met haar partner in het huwelijk te treden. Uit een e-mail van 17 januari 2018, die zich in het administratief dossier bevindt en waarin verslag wordt gedaan van de verklaringen van de verzoekende partij, blijkt dat de verzoekende partij in 2005 vrijwillig is teruggekeerd naar Nigeria en aldaar bij vrienden verbleef. Uit de verblijfshistoriek, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij op 3 juli 2005 vrijwillig naar Nigeria is teruggekeerd en op 7 september 2005 België terug is binnengekomen. Uit voormelde historiek blijkt eveneens dat de verzoekende partij op 19 december 2011 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum heeft ingediend bij de Belgische ambassade te Nigeria. De verzoekende partij kan gelet op voormelde vaststellingen dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij 23 jaar onafgebroken in België heeft verbleven en geen banden meer heeft met het land van herkomst.

De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Opdat de verzoekende partij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, komt het haar toe om met concrete elementen aannemelijk te maken dat zij in België een beschermingswaardig privéleven heeft. Met het louter verwijzen, zonder verdere verduidelijking of het voegen van stavingstukken, naar haar privéleven of haar 'inbedding in de Belgische maatschappij' en naar 'contacten' met vrienden en kennissen, toont de verzoekende partij dit geenszins aan.

De verzoekende partij toont geen beschermingswaardig privéleven aan zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd of dat de verwerende partij gehouden was een belangenafweging hieromtrent door te voeren.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont met het enkel verwijzen naar haar 'inbedding in de Belgische maatschappij' na haar onafgebroken verblijf van 23 jaar op het Belgische grondgebied – waarbij aldus nog dient vastgesteld te worden dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat het geenszins een onafgebroken verblijf van 23 jaar betreft – en naar haar privéleven bestaande uit het feit dat zij hier al haar contacten heeft 'in de zin van artikel 8 van het EVRM', zij goed Nederlands spreekt en zij hier vele contacten heeft met vrienden en kennissen waar zij de afgelopen 23 jaar nauwe contacten mee onderhoudt, zonder meer concrete toelichting en zonder enig stavingstuk, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

3.3.3.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in overweging nam op 31 juli 2019 en dit als volgt:

“Artikel 74/13:

- 1. gezins- en familielevens: alleenstaande*
- 2. hoger belang van het kind: geen*
- 3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst”.*

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familielevens en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (*cf.* HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familielevens, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een minderjarig kind heeft of minderjarig is, noch dat zij in België een gezins- of familielevens uitoefent, zodat zij geenszins aantoonde welk belang zij heeft bij haar betoog dat deze elementen niet in rekening werden genomen bij de bestreden beslissing of hieromtrent niet werd gemotiveerd.

De Raad herhaalt voorts dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met de gezondheidsproblematiek van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat de verzoekende partij, door middel van de haar betekende beslissingen naar aanleiding van haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom haar gezondheidstoestand volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch van de motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling, wordt aannemelijk gemaakt.

3.3.5. Gezien de verzoekende partij geenszins aantoonde dat met haar gezondheidstoestand geen rekening werd gehouden en zij voorts niet aantoonde dat er sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privélevens in de zin van artikel 8 van het EVRM waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, toont zij evenmin een schending aan van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel.

3.3.6. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat indien zij gehoord was geweest, zij had kunnen opwerpen dat rekening diende gehouden te worden met haar gezinsleven en privéleven bestaande uit het feit dat zij al 23 jaar op onafgebroken wijze in België verblijft en hier al haar contacten heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij ondertussen goed Nederlands spreekt en hier vele contacten heeft met vrienden en kennissen waar zij de afgelopen 23 jaar nauwe contacten mee onderhoudt. Zij wijst er ook op ernstige gezondheidsproblemen te hebben die volgens haar maken dat zij bij een terugkeer naar haar herkomstland zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat zij elementen had kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM dient te geschieden, zoals 'de inbedding in de Belgische maatschappij' na haar onafgebroken verblijf van 23 jaar op het Belgisch grondgebied, dat zij had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet had genomen indien zij op de hoogte was geweest van haar medische toestand.

Betreffende de stelling dat zij ernstige gezondheidsproblemen heeft die volgens haar maken dat zij bij een terugkeer naar haar herkomstland zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en haar mening dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet had genomen indien zij op de hoogte was geweest van haar medische toestand, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de laatste dateert van 16 juli 2019, evenwel de mogelijkheid heeft gehad om alle relevante stukken over te maken aan de verwerende partij met eveneens de mogelijkheid tot actualiseren tot voor de beslissing inzake haar laatste aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 juli 2019 werd genomen op 5 augustus 2019, eveneens de dag waarop de *in casu* bestreden beslissing werd genomen. De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken in het kader van die aanvraag. *In casu* maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat er heden elementen voorliggen die ze nog niet eerder kenbaar heeft kunnen maken. Waar de verzoekende partij meent dat zij voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel opnieuw had moeten worden gehoord, stipt de Raad aan dat uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C- 166/13, §§ 67 tem 70). Hoe dan ook legt de verzoekende partij *in casu* geen andere elementen voor, naast de door haar in haar verblijfsaanvraag om medische redenen aangehaalde elementen, die de verwerende partij er redelijkerwijs hadden toe kunnen bewegen af te zien van het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij betoogt nog dat zij, indien gehoord, had kunnen wijzen op haar gezinssituatie doch, zoals reeds is gebleken, maakt zij geenszins aannemelijk dat zij kan bogen op een beschermingswaardig gezinsleven. Zij maakt aldus niet aannemelijk dat indien zij zou zijn gehoord geweest voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, zij nog relevante elementen zou hebben kunnen aanbrengen die niet reeds door het bestuur in rekening zijn gebracht en die het beslissingsproces vermochten te beïnvloeden.

Tot slot wijst de Raad erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is gebleken dat de verzoekende partij met de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen geen beschermingswaardig privéleven heeft aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming had kunnen beïnvloeden en haar ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.7. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.8. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER